

РЕШЕНИЕ

№ 33964

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **6292** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от А. Б. А., чрез адв. Л. Л. В., срещу решение № 1300/07.04.2025 г., постановено по НАХД № 1982/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 6-ти състав, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) серия К № 5172432, издаден от СДВР – сектор „Пътна полиция“, с който на А. Б. А. е наложена глоба в размер на 400 лева на основание чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП за извършено нарушение на чл.21, ал.2 във вр. ал.1 ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, необосновано и постановено при неправилно приложение на материалния закон. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на електронния фиш. Основният аргумент на касатора е, че в случая е изтекла обикновената тригодишна давност, тъй като нарушението е извършено на 28.07.2021 г., а ЕФ е връчен на 17.01.2025 г. Отделно на това се посочва, че в ЕФ липсва ясно и конкретно описание относно извършеното нарушение, което от своя страна води до нарушение на правото на защита на касатора.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи в представени писмени бележки от 16.09.2025 г. излага становище по същество на спора, като се иска решението на въззивния съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от насрещната страна.

Представителят на СГП счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XXVIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му.

От фактическа страна е установено, че на 28.07.2021 г. в 10:23 ч. в [населено място], [улица]до спирка гробищен парк „Б.“ с посока на движение от [улица]към Околовръстен път лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] е преминал със скорост от 84 км./ч. при ограничение на скоростта от 50 км./ч., въведено с пътен знак В-26. Нарушението е установено и заснето с автоматизирано техническо средство АТСС АРН САМ S1.

Поради това на А. Б. А. е издаден електронен фиш (ЕФ) серия К № 5172432, с който му била наложена глоба в размер на 400 лева на основание чл.189, ал.4 във вр. чл.182, ал.2, т.4 ЗДвП за извършено нарушение на чл.21, ал.2 във вр. ал.1 ЗДвП. Същият е връчен на А. А. на 17.01.2025 г.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства и в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи за законосъобразно издаване на ЕФ, като е приел, че ЕФ е приравнен на НП само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити, и процедура по издаване, като от това следва, че изискванията на АУАН и НП, подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ и в случая следва съобразен общият срок за административнонаказателно преследване от 4 години и 6 месеца, предвиден в чл.81, ал.3 във вр. чл.80, ал.1, т.5 НК, който в случая не е изтекъл.

Решението е правилно.

На първо място извършеното от касатора нарушение е безспорно установено и съдържа и признаците на административно такова, изразяващо се в нарушаване на установената в чл.21, ал.2 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП забрана за водача на пътно превозно средство при избиране скоростта на движение да превишава определените стойности на скоростта в км./ч., които за пътно превозно средство от категория “В”, въведено с пътен знак „В-26“ е било 50 км/ч.

Неоснователно е възражението за изтичане на срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН към връчване на електронния фиш. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието, нито във връзка с процедурата по съставянето и връчването им. Сроковете по чл. 34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими, тъй като те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото.

Съобразно спецификата на електронния фиш след неговото издаване не се издава АУАН или НП, т.е. с издаването му се образува административнонаказателно производство и същият подлежи

единствено на връчване на нарушителя. Поради това и двете разпоредби на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение в конкретния случай. Съответно за неуредените въпроси за давността, какъвто е настоящият случай субсидиарно приложение намират разпоредбите на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5, вр. ал. 3 НК.

Съобразявайки тези разпоредби следва да се приеме, че когато законът предвижда наказание „глоба“ или имуществена санкция, наказателното преследване се погасява с изтичането на четири години и шест месеца давностен срок, считано от датата на извършване на нарушението. С изтичането на този срок се погасява административнонаказателната отговорност на нарушителя поради изтекла абсолютна давност по чл. 81, ал. 3 НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, вр. с чл. 11 ЗАНН. В настоящия случай нарушението е извършено на 28.07.2021 г., поради което не е изтекла абсолютната погасителна давност от 4 години и шест месеца.

В този смисъл настоящия съдебен състав счита, че нарушението е установено безпротиворечиво, като извършено от касатора. Същото е констатирано от контролните органи по надлежния за това ред, чрез изправно техническо средство, а нарушителят е санкциониран чрез издаване на ЕФ, съдържащ всички предписани от закона реквизити. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да доведат до неговата отмяна.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в минимален размер.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София-град, XXVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1300/07.04.2025 г., постановено по НАХД № 1982/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 6-ти състав

ОСЪЖДА А. Б. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 80 лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: